

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 14 grudnia 2020 r.

Opinia do ustawy o wypowiedzeniu Porozumienia Prowizorycznego w sprawach handlowych i nawigacyjnych między Polską a Bułgarią, podpisanego w Sofji dnia 29 kwietnia 1925 roku

(druk nr 291)

I. Cel i przedmiot ustawy

Istotą ustawy jest wyrażenie zgody na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wypowiedzenia Porozumienia Prowizorycznego w sprawach handlowych i nawigacyjnych między Polską a Bułgarią, podpisanego w Sofji dnia 29 kwietnia 1925 roku, zwanego dalej „Porozumieniem”.

Ratyfikacja Porozumienia nastąpiła na podstawie zgody wyrażonej w ustawie z dnia 30 lipca 1926 r. w sprawie ratyfikacji umowy tymczasowej handlowej i nawigacyjnej między Polską a Bułgarią, podpisanej w Sofji dnia 29 kwietnia 1925 roku.

Celem Porozumienia było stworzenie ram prawnych dla rozwoju i wzmocnienia współpracy handlowej pomiędzy jego sygnatariuszami. Porozumienie wprowadzało zasadę „najwyższego uprzywilejowania” względem osób fizycznych i osób prawnych pochodzących z państwa–strony Porozumienia i prowadzących na terytorium drugiego z państw działalność handlową lub przemysłową oraz uprawiających żeglugę.

W następstwie podpisanego w dniu 31 maja 2007 r. Protokołu między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Bułgarii o przeglądzie umów dwustronnych

Porozumienie zachowało moc obowiązującą, z tym że obecnie w mocy pozostają wyłącznie art. 11–15, które regulują problematykę żeglugi handlowej i rybołówstwa, oraz art. 18 odnoszący się m.in. do kwestii wypowiedzenia Porozumienia.

Zachowane w mocy postanowienia art. 11–15 dotyczą problematyki, która aktualnie regulowana jest innymi aktami prawa międzynarodowego, tj. prawem unijnym i umowami międzynarodowymi zawieranymi pod auspicjami Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO).

W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazano, że zachowane w mocy merytoryczne przepisy Porozumienia są niezgodne z prawem Unii Europejskiej. Dotyczy to w szczególności art. 11 ust. 6 Porozumienia¹⁾, którego nie da się pogodzić z art. 3 ust. 1 lit. d oraz art. 4 ust. 2 lit. d Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz unijną swobodą świadczenia usług w transporcie morskim, potwierdzoną rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącym stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie Państw Członkowskich (kabotaż morski) oraz rozporządzeniem Rady (EWG) nr 4055/86 z dnia 22 grudnia 1986 r. stosującym zasadę swobody świadczenia usług do transportu morskiego między Państwami Członkowskimi i między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi.

Zgodnie z art. 22 ust. 3 ustawy o umowach międzynarodowych przedłożenie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do wypowiedzenia umowy międzynarodowej ratyfikowanej za zgodą wyrażoną w ustawie jest dokonywane jest również po uzyskaniu takiej zgody.

Ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 22. posiedzeniu w dniu 10 grudnia 2020 r. Projekt ustawy był przedłożeniem rządowym (druk sejmowy nr 688). Marszałek Sejmu, zgodnie z art. 37 ust. 1 i art. 40 ust. 1 Regulaminu Sejmu skierował w dniu 21 października 2020 r. powyższy projekt ustawy do Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Gospodarki Morskiej i Żeglugi

¹⁾ „Postanowienia powyższe nie przeszkadzają w niczem, że każda z Układających się stron rezerwuje dla swej bandery krajowej rybołówstwo, kabotaż morski i rzeczny, jak również służbę portową, to znaczy holownictwo, pilotaż i wszelką służbę wewnętrzną jakiegokolwiek rodzaju”.

Śródlądowej do pierwszego czytania. Komisje po przeprowadzeniu pierwszego czytania oraz rozpatrzeniu tego projektu na posiedzeniu w dniu 3 listopada 2020 r. wniosły o jego uchwalenie bez poprawek. W trakcie drugiego czytania nie zgłoszono wniosków legislacyjnych. W trzecim czytaniu projekt poparło 452 posłów, 2 było przeciw, a 1 wstrzymał się od głosu.

III. Uwagi szczególne

Ustawa nie budzi zastrzeżeń legislacyjnych.

Jakub Zabielski

Główny legislator